

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 626/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť B. A., V., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v..., Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v... a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v... pri zabezpečení jeho rozhovorov s jeho zástupkyňou A. P.,

- prípisom Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-st-36/16-2012 z 10. mája 2012,

- prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 21755/2012/120 z 18. júna 2012,

- prípisom Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. 1 Kn 175/12 z 2. apríla 2012,

- prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. IV/2 Gn 27/12 z 30. júla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. A. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2012 doručená sťažnosť B. A., V., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy

- postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v..., Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v... a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v... pri zabezpečení jeho rozhovorov s jeho zástupkyňou A. P. (ďalej len „namietaný postup ústavov“),

- prípisom Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „generálne riaditeľstvo“) č. GR ZVJS-st-36/16-2012 z 10. mája 2012 (ďalej len „namietaný prípis generálneho riaditeľstva“),

- prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 21755/2012/120 z 18. júna 2012 (ďalej len „namietaný prípis ministerstva spravodlivosti“),

- prípisom Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. 1 Kn 175/12 z 2. apríla 2012 (ďalej aj „namietaný prípis krajskej prokuratúry“) a

- prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. IV/2 Gn 27/12 z 30. júla 2012 (ďalej len „namietaný prípis generálnej prokuratúry“).

Sťažovateľ súčasne s doručením sťažnosti požiadal ústavný súd aj o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody, pričom trest v období relevantnom pre podanie sťažnosti vykonával vo viacerých ústavoch. Od januára 2012 navštevuje sťažovateľa v ústavoch pani A. P., ktorú sťažovateľ splnomocnil na svoje zastupovanie vo viacerých občiansko-právnych konaniach vrátane konaní, ktoré vedie proti niektorému z ústavov.

Pani A. P. nie je advokátka, a preto ju treba na účely zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“) považovať v zmysle § 38 za inú osobu poskytujúcu právnu pomoc sťažovateľovi.

Návštevy pani A. P. v ústavoch, počas ktorých mala so sťažovateľom prerokúvať postup v právnych veciach, v ktorých ho zastupuje, sa pravidelne uskutočňovali za prítomnosti príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „príslušník“), ktorý obsah rozhovorov medzi sťažovateľom a pani A. P. počúval. Sťažovateľ namieta, že takýto postup ústavov je v rozpore so zákonom, keďže § 38 zákona o výkone trestu odňatia slobody v znení účinnom do 31. decembra 2012 takéto oprávnenie príslušníka neobsahuje.

Podľa § 38 zákona o výkone trestu odňatia slobody v znení účinnom do 31. decembra 2012 odsúdený má právo na poskytovanie právnej pomoci advokátom alebo inou osobou, ktorá ho zastupuje v inej právnej veci, ktorá môže v medziach svojho splnomocnenia korešpondovať a hovoriť s odsúdeným. Rozhovor sa môže uskutočniť len v čase a rozsahu nenarúšajúcom ústavný poriadok. Riaditeľ ústavu zabezpečí, aby určený príslušník zboru mohol rozhovor medzi odsúdeným a advokátom vidieť, nie však počuť.

V nadväznosti na namietaný postup jednotlivých ústavov sťažovateľ poukazuje na čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon, a v tejto súvislosti tvrdí, že ak § 38 zákona o výkone trestu odňatia slobody v znení účinnom do 31. decembra 2012 neobsahoval oprávnenie, resp. povinnosť príslušníka byť prítomný pri rozhovore

odsúdeného s inou osobou, ktorá ho zastupuje v inej právnej veci, bol opačný postup spočívajúci v zabezpečení prítomnosti príslušníka pri jeho rozhovoroch s pani A. P. nezákonný. Podľa názoru sťažovateľa takýmto postupom zároveň došlo k neprípustnému zásahu do tých jeho základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ktorých porušenie namieta.

Sťažovateľ namietal postup jednotlivých ústavov okrem iného aj sťažnosťou adresovanou riaditeľovi príslušného ústavu a následne aj sťažnosťami či inak označenými podaniami adresovanými generálnemu riaditeľstvu a ministerstvu spravodlivosti, ako aj podaniami adresovanými krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre.

Všetky inštitúcie, resp. orgány, na ktoré sťažovateľ adresoval svoje sťažnosti, resp. iné podania, vo svojich „odpovediach“ zaujali k nim totožné stanovisko, v zmysle ktorého je namietaný postup príslušných ústavov v súlade s § 38 zákona o výkone trestu odňatia slobody v znení účinnom do 31. decembra 2012, keďže pani P. nie je advokátka, a teda z tohto dôvodu je ich rozhovor počúvaný príslušníkom, aby bolo možné zabezpečiť vykonanie tohto rozhovoru v medziach udeleného splnomocnenia na zastupovanie v inej právnej veci (pozri namietaný prípis ministerstva spravodlivosti, namietaný prípis generálneho riaditeľstva, namietaný prípis krajskej prokuratúry, ako aj namietaný prípis generálnej prokuratúry, pozn.).

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva B. A. podľa čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, ods. 3, čl. 22 ods. 1 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 ods. 2, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na dôverný rozhovor s inou osobou podľa § 38 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo porušené postupom, zásahmi a rozhodnutiami Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 18. júna 2012 pod č. 21755/2012/120, Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže zo dňa 06. decembra pod č. GR ZVJS-1-275/21/2011 (z obsahu

sťažnosti a priloženej dokumentácie vyplýva, že ide o zjavnú chybu v písaní, správne má byť „č. GR ZVJS-št-36/16-2012 z 10. mája 2012“, pozn.) upovedomením Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1 Kn 175/12-3 zo dňa 02. apríla 2012 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 27/12-19 zo dňa 30. júla 2012, Ústavmi na výkon trestu odňatia slobody a výkonu väzby v...

2. Rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 21755/2012/12 zo dňa 18. júna 2012, Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-1-275/21/2011 zo dňa 06. decembra 2011, Krajskej prokuratúry Trenčín pod sp. zn. 1 Kn 175/12-3 zo dňa 02. apríla 2012 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 27/12-19 zo dňa 30. júla 2012 sa zrušujú.

3. Sťažovateľovi B. A. priznáva primerané zadostučinenie v celkovej výške 5 000 eur, ktoré je mu povinné Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vyplatiť vo výške 2 000 eur a Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže vo výške 3 000 eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z obsahu sťažnosti a najmä jej petitu možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy namietaným postupom ústavov, namietaným prípisom generálneho riaditeľstva, namietaným prípisom ministerstva spravodlivosti, namietaným prípisom krajskej prokuratúry a tiež namietaným prípisom generálnej prokuratúry.

Z textu čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je založená na princípe subsidiarity.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Zmysel a účel princípu subsidiárnej právomoci ústavného súdu vychádza zo skutočnosti, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny

mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Všetky sťažovateľom namietané postupy ústavov a tiež namietaný prípis generálneho riaditeľstva, namietaný prípis ministerstva spravodlivosti, namietaný prípis krajskej prokuratúry, ako aj namietaný prípis generálnej prokuratúry sa vzťahujú na sťažovateľom opísované rozhovory medzi ním ako odsúdeným a pani A. P., ktorá ho zastupuje v jeho iných právnych veciach – občianskoprávných sporoch (t. j. nie v trestných veciach, pozn.), pri ktorých bol prítomný príslušník, ktorý tieto rozhovory pozoruje a najmä počúva.

Vychádzajúc z už uvedeného, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či možno sťažnosť sťažovateľa považovať za prípustnú vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, t. j. posudzoval v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, či sťažovateľ vo vzťahu k namietanému postupu ústavov vyčerpal všetky opravné prostriedky, resp. právne prostriedky ochrany, ktoré mu osobitné predpisy na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytujú a na ktorých použitie je oprávnený.

Podľa § 96 zákona o výkone trestu odňatia slobody dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

Zákon o výkone trestu odňatia slobody v § 96 odkazuje na osobitný predpis, ktorým je zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o prokuratúre pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori dozorom nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor dozerá na to, aby v miestach, kde sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, disciplinárne tresty vojakov, ochranné liečenie, ochranná výchova, ústavné liečenie alebo ústavná výchova na základe rozhodnutia súdu, ako aj v celách policajného zaistenia, boli držané osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu o pozbavení alebo obmedzení osobnej slobody a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Podľa § 18 ods. 2 písm. c) zákona o prokuratúre prokurátor je povinný písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odseku 1 alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom.

Podľa § 18 ods. 5 písm. d) zákona o prokuratúre pri vykonávaní dozoru je prokurátor oprávnený preverovať, či rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odseku 1 zodpovedajú zákonu a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom.

Z citovaných ustanovení zákona o prokuratúre vyplýva, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu, je zverený do pôsobnosti orgánov prokuratúry, ktorým zákon zveruje účinné právne prostriedky a oprávnenia na ochranu zákonnosti, a teda aj ochranu práv osôb, ktoré sú pozbavené osobnej slobody.

Z hľadiska ochrany práv fyzických osôb (a teda aj sťažovateľa) a právnických osôb, ktoré poskytujú príslušné orgány prokuratúry, sú ale relevantné aj ďalšie ustanovenia zákona o prokuratúre, a to predovšetkým ustanovenia jeho štvrtej časti označenej nadpisom „Vybavovanie podnetov a súčinnosť pri plnení úloh prokuratúry“ (§ 31 a nasl.).

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „podávateľ podnetu“), ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 31 ods. 3 zákona o prokuratúre podnetom na účely tohto zákona nie je podanie, na ktorého vybavenie sa vzťahuje osobitný zákon.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Vychádzajúc predovšetkým z citovaných ustanovení zákona o prokuratúre, ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou považuje podnet, ako aj opakovaný podnet podľa tohto zákona za právne prostriedky, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a to aj vo vzťahu k tým právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta touto sťažnosťou (pozri napr. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, IV. ÚS 28/2010 atď.).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre v obdobných veciach, ako je vec sťažovateľa, pravidelne poukazuje na právny názor, podľa ktorého vynechanie tohto prostriedku nápravy (podnetu, opakovaného podnetu) v sústave orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu orgánu činného v prípravnom konaní, resp. aj pred začatím trestného stíhania (I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

Ak teda sťažovateľ nesúhlasil s namietaným postupom ústavov súvisiacim so zabezpečením priebehu jeho rozhovorov s pani A. P. (ako inou osobou v zmysle § 38 zákona o výkone trestu odňatia slobody, pozn.), mal sa v záujme ochrany svojich ústavou garantovaných práv domáhať ochrany predovšetkým podaniami adresovanými príslušným orgánom prokuratúry, ktoré boli oprávnené a aj povinné tieto jeho podania preskúmať a zaujať k nim stanovisko, resp. prípadne aj prijať v rámci svojej pôsobnosti opatrenia na odstránenie zistenej nezákonnosti (príp. aj neústavnosti). Z hľadiska posúdenia toho, či sťažnosť spĺňa podmienku prípustnosti, bolo v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v danom prípade relevantné preskúmať, či sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpал všetky právne prostriedky ochrany svojich práv, ktoré mu mechanizmus právnej ochrany obsiahnutý v zákone o prokuratúre poskytuje.

Z dokumentácie, ktorú sťažovateľ ústavnému súdu predložil, vyplýva, že krajská prokuratúra namietaným prípisom reagovala (okrem iného) na podanie sťažovateľa z 1. februára 2012 smerujúce proti odpočúvaniu jeho rozhovorov s pani A. P. príslušníkmi Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v... Prokurátorka krajskej prokuratúry kvalifikovala toto podanie sťažovateľa „ako sťažnosť na postup príslušníkov Ústavu... v súvislosti s ich postupom podľa § 38 zákona č. 475/2005...“, pričom jeho sťažnosť vyhodnotila ako nedôvodnú.

Z namietaného prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry ním (okrem iného) reagoval na podanie sťažovateľa z 29. februára 2012 označené ako „žiadost' o preskúmanie postupu prokurátorky“, ktorým namietal postup prokurátorky krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho sťažnosti proti postupu príslušníkov Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v... a jej prípis č. 1 Kn 175/12 z 2. apríla 2012. Prokurátor generálnej prokuratúry kvalifikoval v namietanom prípise podanie sťažovateľa ako podnet podľa § 31 ods. 1 a nasl. zákona o prokuratúre, pričom ho po preskúmaní spisovej dokumentácie ako nedôvodný odložil.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v predmetnej veci podal sťažnosť proti namietanému postupu príslušníkov Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v... podľa zákona o výkone trestu odňatia slobody, ktorú vybavila namietaným prípisom krajská prokuratúra, a následne podal podnet podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorý vybavila namietaným prípisom generálna prokuratúra (jej prokurátor). Zároveň ale zo zistení ústavného súdu vyplýva, že do dňa doručenia sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ nepodal opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorý by mal vybaviť nadriadený prokurátor, resp. ani prípadný ďalší opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre, t. j. pred podaním sťažnosti nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu na ochranu jeho práv zákon o prokuratúre účinne poskytuje a na ktorých uplatnenie je podľa osobitného predpisu oprávnený.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku z dôvodu nevyčerpania všetkých právnych prostriedkov nápravy bolo bez právneho dôvodu posudzovať, či sa generálna prokuratúra v namietanom prípise vysporiadala s podnetom sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom. Rovnako bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013